

4ª conferència

diumenge 20 de febrer del 2011, 11-14h

a la Biblioteca Museu Víctor Balaguer, Av. Víctor Balaguer s/n, Vilanova i la Geltrú.

Usos socials del Nucli Antic. Illa Patrimonial: Can Papiol, La Sala, Casa Mir i Josepets.

a càrrec de **Lluïsa Arranz**, graduada superior en Disseny d'Interiors i en realització del Projecte Final de Grau d'Enginyeria de l'Edificació i de **Francesc Carnicer**, historiador.

La **Lluïsa Arranz** va cursar Disseny d'Interiors a l'Escola Massana de Barcelona i Enginyeria de l'Edificació a l'EPSEB-UPC. Ha participat en la rehabilitació de vivendes, a la Geltrú, a Cadaqués i al Barri del Raval (Barcelona). Ha col·laborat amb despatxos d'arquitectura a Sitges i a Barcelona i ha redactat informes documentats per la Generalitat sobre vivendes amb greus problemes constructius com Bellvitge, Ciutat Badia i la colònia tèxtil de Navàs. Disseny i muntatge de la primera mostra de BARCELONA ACTIVA a les Reials Drassanes, per a l'Ajuntament de Barcelona. Professora d'AUTOCAD en Centres d'Ocupació, a Vng i a Vilafranca del Penedès.

La seva **Ponència** ens aproparà a la Casa Mir, conjunt catalogat amb el número A-55, que consta de: la Casa Mir, edifici principal i jardí d'accés pel carrer Sant Josep nº 5 i el Taller Mir d'accés pel carrer de Joaquim Mir nº 10, al Nucli Antic de Vilanova i la Geltrú, dins la zona Eixample Central, a l'anomenada Illa de l'Hospital.

L'edifici principal construït el 1850 i reformat el 1869, és d'estil classicista romàntic, de composició equilibrada i amb l'ornamentació típica de l'estil, coronada amb una balustrada i un capcer on hi figura la data de la primera reforma. El seu jardí d'estil romàntic es tanca amb una façana d'arcs de punt rodó, obra de J.M. Miró i Gibernau, del 1929, que s'inscriu en l'estètica del noucentisme italianitzant. Actualment, l'edifici principal i la major part del jardí són propietat de la UGT, on hi ha una escola-taller. L'edifici complementari, el Taller Mir, construït el 1927, per l'arquitecte Josep F. Ráfols, actualment és una vivenda unifamiliar, separada de la resta del conjunt per una lleugera tanca de filferro.

Tot plegat, va ser la residència del pintor Joaquim Mir i Trinxet, on es va instal·lar l'any 1922 amb motiu del seu casament. És considerat el màxim exponent del post-modernisme. Va renovar el gènere paisatgístic a finals del segle XIX, amb un estil molt personal i una dinàmica de gran colorit i expressivitat. *Lluïsa Arranz*

En **Francesc** Carnicer va ser soci fundador i director de l'empresa de serveis culturals Tessel·la SCP.; va ser conferenciant en el *Postgrado en Educador de Museo*, de la *Universidad de Zaragoza*, a la *Facultad de Huesca*, els cursos 2001 a 2004 i com a màster en els cursos 2004 a 2010. Ha participat en multitud de cursos i seminaris relacionats amb la seva professió i ha participat en publicacions i conferències sobre el Patrimoni de Vilanova i la Geltrú.

Ponència:

La protecció del patrimoni històric urbà s'ha de contemplar com un fet global, és a dir, cal conservar tot el conjunt urbanístic i això inclou edificis, però també el traçat dels carrers, els elements d'ús i fins i tot, el nomenclator. Aquesta conservació, o restauració, ha de servir, no només per atorgar valor al patrimoni, sinó també per donar identitat a la ciutat. La suma d'ambdós aspectes hauria de suposar un augment de l'autoestima de la població que hi viu i de retop, una sensibilitat envers el patrimoni que s'ha d'escampar a la resta de la ciutat i als seus gestors. Aquesta qüestió és fonamental en el cas de VNG, ja que l'extensió i qualitat del patrimoni no necessita ni invencions ni intervencions artificioses.

D'altra banda, tot i que ni els experts es posen d'acord en allò que cal conservar, sí que se li atribueix al patrimoni un valor educatiu-pedagògic, que no pot ser substituït per cap altre element. A més, alguns elements contenen un afegit emocional. La conservació, per exemple, de la casa natal de F. Maçà ens faria valorar de manera molt diferent l'espai buit que ara hi trobem. L'atractiu estètic tampoc pot obviar-se, ja que és un pol d'atracció de visitants i habitants potencials. Per tant, cal una actuació conjunta de les diferents regidories implicades (urbanisme, turisme, cultura) per entendre que un nucli antic no pot ser concebut parcialment i la seva dinamització ha de ser planificada i entesa per tothom.

Finalment, cal advertir sobre dues qüestions: L'interès conservacionista no sempre és idèntic al de la població resident afectada per les mesures i aquesta contradicció pot posar en perill les pròpies mesures de protecció; i la conservació del nucli antic ha de ser sustentable. Per tant, aquest paral·lelisme amb el món natural ens ajudarà a entendre millor que un medi ben conservat és un medi ric i consegüentment, és un benefici comú. *Francesc Carnicer*

En acabar farem un **itinerari** visitant els edificis relacionats.

Organitza:

Col laboren: